

Instytut Pamięci Narodowej - Gdańsk

<https://gdansk.ipn.gov.pl/pl2/aktualnosci/61384,Remont-nagrobka-Jana-Wisniewskiego-Szreniawy.html>
26.04.2024, 11:44

Remont nagrobka Jana Wiśniewskiego „Szreniawy”

Oddziałowe Biuro Upamiętniania Walk i Męczeństwa w Gdańsku sfinansowało remont nagrobka Jana Wiśniewskiego „Szreniawy”, znajdującego się na cmentarzu komunalnym w Barwicach w województwie zachodnio-pomorskim.

Jan Wiśniewski ps. „Szreniawa” vel Stanisław Jędrzejewski (14.06.1913 – 18.04.1993) s. Ignacego i Jadwigi z d. Tretyn, ur. w Lubrańcu, pow. Włocławek, w 1945 r. dowódca placówki Pułku Ziemi Kujawskiej AK w Lubrańcu, członek Zrzeszenia „Wolność i Niezawisłość”.

Jan Wiśniewski do wybuchu wojny mieszkał w Józefowie (pow. Włocławek), i pracował na kolei. W czasie okupacji rozpoczął działalność konspiracyjną. W 1940 r. był jednym z założycieli Kujawskiego Związku Obrońców Polski w Lubrańcu. W 1941 r. w obawie przed aresztowaniem wyjechał do Generalnego Gubernatorstwa. W okolicach Grójca należał do organizacji „Orzeł Biały”. Od początku 1942 r. utrzymywał kontakty z żołnierzami Armii Krajowej obwodu AK Grójec kryptonim „Głuszec”. W marcu 1944 r. brał udział w akcji odbicia więźniów w Grójcu. W czerwcu 1945 r. podporządkował sobie grupę Jerzego Gadzinowskiego ps. „Szary”, którą zaopatrzył w fałszywe dokumenty, broń i informacje o kwaterach w okolicach Lubrańca. Grupa pod dowództwem „Szreniawy” przeprowadzała akcje partyzanckie. Wiśniewski do współpracy wciągnął niemal całą załogę posterunku Milicji Obywatelskiej w Lubrańcu, z komendantem na czele. 22 września 1945 r. aresztowany, następnie zwolniony. Przez dwa lata ukrywał się pracując w tym czasie w polniemieckim gospodarstwie na ziemi chojnickiej. Wiosną 1946 r. skontaktował się z bydgoskim Okręgiem WiNu i jego placówką w Chojnicach. W kwietniu 1946 r., gdy rozpoczęły się aresztowania, wyjechał na Ziemię Zachodnie, gdzie podjął pracę. W 1947 r. po ogłoszeniu amnestii ujawnił się, choć w oświadczeniu amnestyjnym świadomie pomniejszył swoją działalność. Od 1948 r. mieszkał w Łęcznej pow. Białogard, następnie w Kazimierzu pow. Szczecinek. W 1950 r., w związku z zamiarem przesłuchania go przez Urząd Bezpieczeństwa, uciekł z domu. Przez kilka lat, pod fałszywym nazwiskiem Onufry Zielnik, ukrywał się m.in. w Gdańsku i Piotrowicach na Dolnym Śląsku. Do 1978 r. pracował w PGR. Ostatnie lata życia spędził w Barwicach k. Koszalina. Zmarł w 1993 r., pochowany został na cmentarzu parafialnym w Barwicach.

Źródło: Alicja Paczoska-Hauke, „Szary, Ryś, Mściciel... Żołnierze podziemia niepodległościowego na Kujawach Wschodnich (1945-1947)”, IPN, Bydgoszcz-Gdańsk 2013.

